

ĐIỀU BẤT NGỜ TRONG PHIÊN TÒA

MINH DIỆN

Tương phản với thân hình đồ sộ của vị Hội thẩm nhân dân ngồi trên cao đối diện, bị cáo là một cô gái đứng lọt thỏm trong vành móng ngựa. Bộ đồ sọc quá rộng khoác lên thân hình mảnh dẻ, càng làm cô nhỏ bé hơn. Vị Hội thẩm nhân dân là một người đàn ông mặc complet đen, thắt cravate đỏ chót, mặt mũi phương phi, bóng lộn, giấu cặp mắt ti hí sau tròng kính cận. Ông ta là một đại biểu hội đồng nhân dân, được mời làm thành viên hội đồng xét xử theo quy định.

Chủ tọa phiên tòa là một phụ nữ đứng tuổi, khuôn mặt có vẻ nhân hậu, nhưng nhìn vô cảm, lạnh lùng và ngay đơ như một bức tượng nặn bằng sáp. Bà e hèm, lên giọng, hỏi người con gái đứng trước vành móng ngựa:

- Bị cáo đã nghe rõ bản cáo trạng của Viện kiểm sát chưa?
- Thưa rõ!
- Bị cáo thừa nhận là mình đã hành nghề mại dâm 3 năm phải không?
- Dạ thưa, chính xác là 4 năm, 4 tháng, 13 ngày ạ!
- Trước khi làm gái mại dâm bị cáo làm gì?
- tòa, tôi là sinh viên, kiêm bí thư chi đoàn!
- Là một bí thư chi đoàn sao lại sa ngã như vậy?

Cô gái vén mớ tóc rũ xuống trán, khoe khuôn mặt trái xoan trắng mịn, đôi mắt đen dưới cặp lông mày nét ngang. Phòng xử án bỗng lao xao vì vẻ đẹp kiều sa của bị cáo. Mọi người đều biết đó chính là Thảo Hiền, một hoa khôi sinh viên từng rực rỡ trong đêm đăng quang mấy năm trước. Thảo Hiền trả lời câu hỏi của bà thẩm phán bằng giọng nói nhẹ nhàng, nhưng chua xót, đắng cay:

- Thưa tòa! Tôi sinh ra trong một gia ở ngoại thành, bố tôi làm công nhân ngành thủy điện mẹ làm nội trợ. Tôi là chị của hai đứa em còn đang đi học. Kinh tế gia đình không khá giả nhưng cũng không thuộc diện đói nghèo. Năm 18 tuổi tôi bước chân vào một trường đại học có danh tiếng trong thành phố. Tôi chăm ngoan, học giỏi, mơ ước dành được một suất học bổng tu nghiệp ở nước ngoài. Cũng năm ấy đoàn trường chọn tôi đi thi hoa khôi sinh viên và tôi đã được trao vương miện. Sau cuộc thi, tôi nổi tiếng và được cơ cấu vào ban cán sự đoàn, được cử đi học bồi dưỡng, về làm bí thư đoàn lớp, trở thành một nhân tố lãnh đạo xuất sắc. Bí thư đoàn trường là một sinh viên tốt nghiệp từ hai khóa trước, được giữ lại trường, đang phấn đấu lên chức trưởng khoa. Anh ta đã có vợ con, luôn tỏ ra là một người đạo đức, đề cao lý tưởng cộng sản, rất có uy tín với sinh viên. Đối với tôi, người bí thư đoàn trường ấy là thần tượng, là tấm gương sáng để tôi noi theo.

Phòng xử án im lặng nghe lời khai của bị cáo. Riêng ông Hội thẩm nhân dân cứ ngọ nguậy như bị kiến đốt. Cái mặt phương phi của ông ta đắm mồ hôi.

Bị cáo nói tiếp:

- Bí thư đoàn trường hứa sau khi tôi tốt nghiệp sẽ được giữ lại làm bí thư đoàn, anh ta chuyển sang làm trưởng khoa chuyên môn. Từ đó tôi ít quan tâm tới việc học chuyên môn mà chỉ chăm hoạt động phong trào đoàn. Mùa hè năm ấy tôi dẫn đầu một nhóm năm mươi sinh viên về nông thôn trong phong trào "Mùa hè xanh", tôi đã được đưa vào danh sách "đối tượng đảng" chuẩn bị kết nạp.

Bà chủ tọa hỏi:

- Là một sinh viên mà không quan tâm tới kiến thức chuyên môn?
- Thưa tòa! Đúng như vậy! Vì kiến thức không phải là phương tiện cho thanh niên bước vào đời, càng không thể giành được một vị trí trong xã hội!
- Thế cái gì là phương tiện? Sắc đẹp phải không?
- Thưa tòa! Không?
- Thế là cái gì?
- Thưa tòa! Tôi đã nói rồi, khi tôi vào đảng, tôi sẽ là bí thư đoàn trường như người tiền nhiệm, đó là sự bảo đảm vững chắc cho tương lai, không cần kiến thức ạ!
- Điều gì khiến cô thất vọng, bỏ học làm gái mại dâm?

Thảo Hiền lau nước mắt. Cô nhớ lại bữa tiệc cuối năm ở văn phòng đoàn trường, và trả lời :

- Thừa tòa! Có gì đau đớn hơn, một người con gái, tỉnh dậy sau một cơn mê man, thấy thân thể mình lỏa lồ trên nền nhà giữa một đồng thức ăn và bia rượu đổ lênh láng?
- Kẻ nào đã hại cô?
- Không phải một mà là hai, thừa tòa! Đó chính là bí thư đoàn trường và một hiệu phó, hai người tôi kính phục nhất. Hai con người đó không hề say, vẫn ngồi nhìn thân thể tôi, tỏ ra thích thú, hứa hẹn sẽ kết nạp đảng cho tôi nếu tiếp tục ... cống hiến cho họ!

Bà chủ tọa phiên tòa ngắt lời khai của bị cáo. Vị đại diện viện kiểm sát hý hoáy ghi chép, trên gương mặt không hề biểu lộ xúc động. Viên hội thẩm gục mặt xuống, như để tránh ánh mắt của bị cáo chĩa vào mình. Chờ cho không khí trong phiên tòa bớt ồn ào, bà chủ tọa đọc những dòng chữ ghi trên tờ giấy, giống một bài lên lớp hơn một câu hỏi của quan tòa:

- Kẻ làm hại cô chỉ là cá biệt. Chung quanh cô còn tổ chức đảng, đoàn, hội sinh viên, ngoài ra còn pháp luật. Đảng, nhà nước ta luôn luôn tôn trọng, bảo vệ quyền lợi và nhân phẩm của công dân, mọi người bình đẳng trước pháp luật, pháp luật rất nghiêm minh, không phân biệt kẻ đó là ai, trừng trị nghiêm khắc những kẻ xâm phạm nhân phẩm, thân thể người khác. Lẽ ra cô phải tố cáo kẻ xâm hại mình trước tổ chức, phải vạch mặt kẻ xấu, làm cho tổ chức trong sạch thì cô lại tự biến mình thành kẻ xấu xa hơn!

Bị cáo bấu tay vào vành móng ngựa, gương mặt cô ửng đỏ rồi tái đi, ngực phập phồng thoi thóp. Cô nói:

- Thừa tòa! Tôi đã làm như bà, kết quả là tôi bị đuổi khỏi trường đại học !
- Tại sao không tố cáo trước pháp luật?
- Thừa tòa! Tôi đã tố cáo và kết quả bị kết tội vu khống. Ba má tôi đã phải bán nhà để chạy cho tôi khỏi phải vào tù !

Bà chủ tọa phiên tòa lặng im suy nghĩ. Khuôn mặt bà không bớt đi vẻ ngay đơ như nặn bằng sáp toát ra chút hồn, hình như những lời khai chân thật của bị cáo có tác động tới bà. Ngược lại, vị ủy viên công tố không mấy may xúc động. Đối với ông ta lời một con điểm thì không thể tin được! Ông đập tay xuống mặt bàn ra oai, giọng nói rít qua kẽ răng:

- Cô đã khai những tình tiết đó trong hồ sơ. Nhưng không có bằng chứng? Và dù có bằng chứng cũng không giúp cô bào chữa cho tội làm gái điếm! Hiểu không?
- Thừa tòa! Tôi không chối tội làm gái điếm ạ! Tôi công nhận mình làm gái điếm 4 năm 4 tháng 13 ngày, trong khi ông chỉ ghi trong cáo trạng có 3 năm ạ ! Tuy là một con điểm nhưng tôi không nói dối ạ!

Tiếng cười vang lên trong phòng xử án. Khuôn mặt lưỡi cày của công tố viên ngay đưỡn ra, tím bầm như một trái nho chín. Ông ta đập bàn yêu cầu mọi người im lặng, rồi đứng dậy chỉ tay vào mặt bị cáo:

- Bị cáo nghiêm túc ! Cô làm gái mại dâm là vi phạm pháp luật. Cô đã dùng nhan sắc và những lời nói ngon ngọt của mình để dụ dỗ những người đàn ông, trấn lột tiền bạc của người ta, phá hoại hạnh phúc gia đình người ta, cái nghề của cô là nghề đốn mạt nhất, vậy mà còn ngang ngạnh xỏ xiên, tự ca mình không nói dối?

Ông ủy viên công tố lấy khăn mùi soa lau cái mặt nhầy mồ hôi sau tràng diễn thuyết hùng hồn. Khuôn mặt ông như biến dạng vì căng thẳng, cay cú trước câu nói kháy của bị cáo. Bà chủ tọa hỏi bị cáo:

- Cô có suy nghĩ gì về ý kiến của vị đại diện Việt kiểm sát không? Tôi cho cô suy nghĩ và phát biểu ngắn gọn

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ vào phòng xử án, làm cho không khí nóng nực càng trở nên oi nồng. Nhưng mọi người vẫn tỏ ra nghiêm túc. Những người đến dự phiên tòa hôm nay ngoài bố Thảo Hiền, còn có bạn bè cô và một số cán bộ đoàn, cán bộ phụ nữ. Họ được phân công đến dự để về đúc kết thành bài học giáo dục đoàn viên, hội viên, tu dưỡng đạo đức phòng tránh tội phạm mại dâm. Bị cáo Thảo Hiền nhiều lần ngoài đầu lại, cô cố tránh ánh mắt như lặc thần của người cha.

Từ khi phải bán nhà lo cho cô khỏi vào tù, ba má cô ở nhà thuê. Tiền lương của ba cô không đủ trả tiền thuê nhà lo nơi ở tạm vợ con. Đứa đứa em lớn phải bỏ học đi phụ hồ. Hơn một nay mẹ cô bị tai biến mạch máu não nằm liệt, ba cô phải bỏ việc ở nhà chăm nom vợ. Đồng tiền cô kiếm được đã là khoản thu nhập chính để thuốc thang cho mẹ và nuôi gia đình. Bây giờ cô đi tù thì ai nuôi cha mẹ?

Thảo Hiền lấy tay lau nước mắt. Mười tám tuổi cô háo hức lao vào công tác đoàn, một tổ chức hứa hẹn tìm được công danh, quyền lợi dễ dàng nhất. Cô không biết đó cũng là nơi chất đầy tham vọng và dối trá, được bao bọc hào quang, làm lóa mắt nhiều người. Khi bị cướp mất thứ quý nhất của người con gái, cô vẫn ngây thơ tưởng rằng đó chỉ là hai kẻ xấu xa, không phải tất cả. Cô lại phải trả giá cho niềm tin ngây thơ ấy. Cái thế giới quyền lực mà cô bị cuốn xoáy vào, gắn kết với nhau, bao bọc nhau, là một thứ cặn bã xấu xa nhất. Đằng sau những chiếc ghế, và ngay cả bức giảng, là sự mục ruỗng, lừa lọc, thù ghét, thù đoạn, giả dối. Sau khi bị cưỡng hiếp, nếu cô chấp nhận làm một con điểm trá hình, chắc hẳn cô sẽ được vào đảng, trở thành bí thư đoàn trường. Cô sẽ là một nữ thần đội vương miện vàng. Nhưng trong ngực cô vẫn còn trái tim non trẻ, chưa bị đồng hóa, đã phản ứng theo bản năng, nên cô bị hất văng ra lề xã hội một cách không thương tiếc, trước con mắt ngạo nghễ của những kẻ đang khoác trên người bộ y phục bảnh bao, nhân danh những gì tốt đẹp nhất của một chế độ.

Hơn ba năm qua, Thảo Hiền đã nếm trải bao nhiêu khổ nhục, sự lạnh mạt, khinh ghét, cô đã biến thành một kẻ dạn dĩ như vô cảm. Nước mắt Thảo Hiền bao lần thấm ướt gối. Cô khóc cho cha mẹ mình, cuộc đời mình, một cuộc đời thất vọng đến mức sáng ngủ dậy phải bầu vào mặt xem còn biết đau không? Thế rồi lại phải gạt nước mắt, tô lại hàng mi, quệt thỏi son lên đôi môi, trát phấn lên hai má đã sớm xuất hiện những nếp nhăn trước tuổi, cố che giấu tuổi xuân sắp tàn, làm mới lại mình để tiếp tục bán thân xác, vì mưu sinh, vì cha mẹ. Thảo Hiền không hề dối trá, không đánh lừa ai như viên công tố nói, cô không trấn lột ai, không phá hạnh phúc của ai. Cô lương thiện hơn ngàn lần những cán bộ, đảng viên đủ cỡ mà cô đã gặp.

- Bây giờ cô nói gì đây, lời cuối cùng, để ba mẹ tha thứ cho cô, bạn bè thông cảm cho cô, để những cán bộ đoàn, hội ngồi kia thức tỉnh, đừng lóa mắt như cô từng bị lóa mắt, để cho khuôn mặt bà chủ tọa có thêm chút tình người, ông công tố viên kia bớt hung hăng kết tội người..

Thảo Hiền cố rướn cao người, lấy hết can đảm, nói rành rọt:

- Thưa bà chủ tọa, thưa hội đồng xét xử! Tôi xin bà chủ tọa hãy hỏi vị hội thẩm ngồi cạnh bà, xem ông ta có còn nhớ tôi không? Tên tôi khi còn là sinh viên, là Lê Thị Hiền và ông ta chính là người bí thư đoàn trường ngày ấy! Một kẻ từng là thủ phạm đang ngồi ghế quan tòa đó ạ!

Cả phòng xử án ồ lên. Viên hội thẩm bật dậy lao vào phòng trong. Bà chủ tọa phiên tòa ngồi ngay đơ như bức tượng. Bà ta hoàn toàn không ngờ một tình tiết quá bất ngờ như vậy. Bà vụt nhớ ra thái độ của viên hội thẩm nhân dân từ đầu không được tự nhiên. Nhẽ ra ông ta nên khôn ngoan hơn, là nên rút lui khỏi ghế hội thẩm, xin hoãn phiên tòa khi nhận ra bị cáo từng là người bị mình làm hại mấy năm trước.

M.D